

del deri som jeg — havde hjulpet til, at Politiets Anordninger bleve overholdte, og til at dæmpe den fuldstændig berettigede Misforholdelse hos Befolkningen over den Maade, hvorpaa Ministeriets Venner traadte op ved denne Leilighed, vilde der ganske sikkert være sket alvorlige Skandaler. At det ikke skete, skyldtes udelukkende os, men at det meget nær var kommet til meget alvorlige Ubegageligheder, skyldtes Ministeriets fuldstændige Uensgjældighed og Uegensgjældighed i saadanne Tilfælde, hvor det ganske særlig maatte paahvile Ministeriet at sørge for, at Alt gik ordentligt og roligt, og en ganske mærkkelig Tillid til, at Bennerne lige saa godt kunde regjere som de selv.

Det Samme, som skete her, har Regjeringen gjentaget paa Bornholm med Hensyn til „Ammendingen“; der er den samme fuldstændige Overladelse til et Parti af en Statskov til fuld fri Raadighed, saa at de kunne gjøre, hvad de ville, og bestemme det i sidste Øieblik, som de ville have det. Men alt dette kunde til Nød passere, fordi der jo ikke paa noget af de Steder skete nogen alvorlig Skandale, det er derimod sket senere, nemlig i Syderup. Der havde det imidlertid en anden Grund, at det skete, og den kan jeg ikke andet end omtale, det er den Maade, hvorpaa Regjeringen har tilladt sine Venner at bruge Politiet. Det er jo i og for sig Noget, vi ikke ere vant til her til Lands, at et Parti, naar det har Møder og vil sige sine Modstandere Ubegageligheder, saa ikke tør sige dem det i Øinene. Vi have været vant til at sige de Herrer det saa tidt, og de Herrer have gjort Gjengæld, det har været Skik, og der er ikke sket nogensomhelst Ulykke der ved det. Paa de store Møder, der ere holdte hele Landet over, og hvor Venstre har havt Flertal, er Alt gaaet roligt og sømmeligt og ordentligt, simpelthen fordi vi kunde holde Orden paa vore egne Møder. Jeg tror, at det havde været klogt, om Modpartiet havde fulgt samme Fremgangsmaade, det ligger imidlertid ikke for, det er jo ingen Finantslovsjag, og jeg skal ikke kritisere de Herrer's Fremgangsmaade, den maa de indrette, som de ville. Jeg tror imidlertid ikke, at det er heldigt, at de gribe til at holde deres Møder under Politiets Kontrol, der er Noget i vor Folkarakter, der irriteres ved saaledes at komme under Politikontrol, det fører naturligtvis meget let, naar der ikke anvendes stor Taft og Forsømmelse, til Forstyrrelse af den offentlige Fred. Det er derfor tvivlsomt, om Regjeringen ikke kunde have været berettiget til efter den Erfaring, den havde, at træffe Foranstaltninger, der forhøved saadanne

Møder, der kunde føre til den Slags Forstyrrelser; det har den ikke gjort, og den maa ogsaa være berettiget til at lade det være, jeg skal ikke forlange Noget i den Henseende, jeg siger, jo mindre man forbyder, desto bedre er det; men saa Meget er vist, at naar et saadant Møde finder Sted, og der bliver rekvireret Politi, og man anser det for nødvendigt at lende Politi derned, burde det fra Regjeringens Side ske under en saadan Kontrol og en saadan Garanti, at man var sikker paa, at der ikke fandt Skandaler Sted, og den allerførste Betingelse derfor var, at Politiet stod under en ordentlig, virkelig, ansvarlig og øvet Chef. Det havde Regjeringen sørget for i Hillerød, og det er væsentlig det, som det skyldes, at det gik saa godt, som det gik, idet det var muligt for os Rigsdagsmænd af Venstre at støtte og forhandle med vedkommende Chef og derved holde de vilde Proprietærelementer i en Orden, som ellers havde været vanskelig at opnaa. Saaledes gik det imidlertid ikke i Syderup, der havde Ministeriet tilladt, at Politiet drog ned uden nogensomhelst Chef, og saa blev det dernede stillet under Ledelse af en Hr. Herredsfuldmægtig Mandø, som er en almindelig bekendt Høireagitator, og som for en Del Aar siden fandtes meget hyppig nævnt i Bladene for den meget ivrige, for ikke at sige fanatiske Maade, hvorpaa han er traadt op i sin Agitation. Naar, det er ikke nogen Skam, man skal være ivrig i Politiken; men naar man er en saa ivrig Politiker, som denne Hr. Mandø synes at være, saa egner man sig ikke til at sættes i Spidsen for en kjøbenhavnsk Politistyrke paa et saa udpræget Partimøde, som det var, der var etableret i Syderup, og under saa vanskelige Forhold. Det viste sig da ogsaa tilfulde, at Politiets Optraaden der har været i højeste Grad slet ledet, ligesom det hele Arrangement har været i højeste Grad uheldigt. Ikke blot sørgede man ikke for, at der var en virkelig bestemt Sondring mellem de to Partier, hvilket havde været aldeles nødvendigt og en af Politiets første Opgaver; men tværtimod tillod man, efter at Mødet var afholdt, at Fællesspisningen fandt Sted saaledes, at de to Partier nødvendig maatte blandes sammen, saa at den Irritation og Forbittrelse, der var tilstede, meget let kunde faae Luft, men Politiet handlede der under Ansørelse af denne Hr. Mandø samtids med, at den egentlige Politichef, Rredsens Jurisdiktionschef, Herredsfogden, efter Beretningerne sad inde i et Telt og spiste sammen med sine politiske Meningsfæller. Og hvoreledes handlede Politiet? Det slog løs paa Mængden med Stavene uden forud at have